

פרשת דברים

ואכלת ושבעת וברכת (ח, י)

הברכה הגדולה ביותר לאדם היא שיכיר בטובה שנתנה לו ויברך לאלקיו "על הארץ הטבה אשר נתן לך", שכן פעמים רבות זוכה האדם לכל טוב, אולם מאחר והוא אינונותן לב לכך, הריהו כמישלא קבלמאומה.

בהגדה של פסח "מעשה רב" מובא שרבי זלמן סורוצקין מספר כי באחד הימים הגיע אדם צדיק לעיירה כלשהי, והבחין בשואב המים, יהודי מבגר וישיש, נושא בקשי את אסל הדליים על שכמו.

"מה שלומך, רבי יהודי"? פנה אליו, ובתשובה זכה לשמע אנחה קורעת לב: "כמה קשה לי, אין בי כל כח... כמה אמלל אנכי...".

למחרת היום, שוב הבחין באותו שואב מים, הפעם היתה נסוכה הבעה של תקוה על פניו, ובתשובה לשאלת שלומו, הוא נענה ואמר: "ברוך ה' יום יום, העבודה, אמנם, קשה, אולם אם בגילי עוד ביכולתי לסחב דליים כבדים כל כך, איני יכול שלא להודות לבורא יתברך!"

אותו אדם - בשני ימים נפרדים, ביום הראשון הוא אומלל שבאומללים, ואלו ביום השני - הוא שבע רצון. על כך אומר דוד המלך (תהלים קמה, טז): "פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון", החסד הגדול ביותר לאדם הוא הרצון שאותו הוא נוטע בו ביחס למצב ולנתונים שהוא התברך בהם, שכן את אותם מאורעות ונתונים יכול האדם לחוות בצורה נעימה יותר, או באופן הפחות נעים

מקור: הרב שלמה לוונשטיין שליט"א